

kunde ikke falde mig ind at foretage noget Saadant. Jeg siger nu, hvad jeg sagde den Gang, og hvad jeg vil gjentage overalt. — Jeg haaber, at den ærede Formand ogsaa vil tillade mig at sige et Par Ord om Ministeriets og Landsthingets Stilling den Gang, da haade den høitærede Minister og den ærede Forslagsstiller ere komne ind derpaa. Jeg vil da sige, hvad jeg for Næsten synes, jeg har sagt før, men i alt Fald skal jeg gjentage det, at Grunden, hvorfor jeg har anset mig for berettiget til at sige, at Tilbudet ikke blev modtaget, er den, at det er min Overbevisning, at det ikke var anderledes fastslaaet af Regjeringen, at Samlingen skulde sluttes Dagen efter, end at der Dagen efter inden Middag paa konstitutionel Maade vilde kunne være taget en anden Beslutning, som udsatte Rigsdagens Samling 2 eller 3 Dage. Dette vilde kunne have været gjort, og jeg er gaaet ud fra, at dersom der havde været nogen virkelig alvorlig Interesse hos Regjeringen for at faae denne Sag endt, havde den gjort det. Jeg beder undskyldte at jeg siger dette; det er ikke, fordi jeg paa nogen Maade vil blande mig i, hvad Regjeringen skulde gjøre eller ikke gjøre, men fordi jeg, naar jeg siger, at Tilbudet ikke blev modtaget, støtter mine Ord paa, at jeg tror, at Regjeringen ved 2 eller 3 Dages Udsættelse kunde have faaet denne Lov igjennem. Foraaarvidt ærede Talere nu have talt om Landsthingets Stilling, naar denne Sag kommer tilbage, maa jeg bemærke, at det omhandlede Forslag jo er Landsthinget fuldkommen bekjendt, og denne Lov har jo været til dets Behandling; men har der fra Landsthingets Side været nogen- somhelst Stemning for at faae det Forslag til Lov, som i forrige Sæſſion blev vedtaget her, eller har der været nogen- somhelst Stemning for at vise os, at Landsthinget havde nogen- somhelst Tilbøjelighed til at gaa ind derpaa? Jeg har ikke set nogen saadan Stemning. Jeg tilstaar, at jeg ikke saa nøie har fulgt eller kan følge Forhandlingerne i det andet

Thing, at jeg veed, hvad hver enkelt Taler har sagt, men det, der officielt foreligger, forekommer mig at berettigede mig til at sige, at der ikke fra den Side er vist nogen Beredvillighed til at modtage Forslaget i den Stikelse, hvori det sidst forelaa her, og hvad skulde da bringe Folkethinget til anden Gang at stille dette Forslag? Jeg forstaaer det ikke. Denne Lov skal jo gaa herfra til Landsthinget, og ønsker dette virkelig alvorlig en Overenskomst, er det herfra, at dette Forslag skal komme anden Gang, da det uden nogen Frugt første Gang er kommet fra os. Det er det, jeg finder naturligt. I Øvrigt kan jeg ikke andet end gjentage, at jeg ikke sluttede mig til Forslaget ifjor, fordi jeg ansaa det for rigtig. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde anerkjendt, det var rigtig, men det har jeg ikke. Jeg har anerkjendt, at det var Noget, hvori man til Nød kunde finde sig, men det ærede Medlem veed meget vel, hvad jeg ansaa for rigtig, og det var noget helt andet end dette. Dette kan ikke opstilles som Noget, hvorom jeg havde vist, at jeg ansaae det for rigtig, men det kan opstilles som Noget, hvorom jeg troede at man til Nød kunde finde sig deri, og naar man bagefter haade ved sin egen og ved Andres Overveetelse kommer til den Erfaring, at det er et stort Spørgsmaal, om man til Nød kan finde sig deri, vil det ærede Medlem kunne forstaa, at man trykker sig ved og betænker sig meget paa at komme ind derpaa for anden Gang. Forøvrigt kan jeg saa godt forstaa det ærede Medlems Stilling. Han har stadig været Ordfører for Loven i den Stikelse, hvori Landsthinget har vedtaget den; han er den naturlige Forsvarer heri Thinget for Landsthingets Stilling til denne Sag, og derfor kan jeg saa godt forstaa, at han ønsker, at vi anden Gang skulle komme med et Tilbud, uden at man i mindste Maade kan have nogen Mening om, hvorledes det vil blive modtaget. Jeg kan altsaa ikke andet end fremdeles tro, at der ikke vil opnaas Noget til Sagens bedre Fremme og Tilendebriugelse ved nu at